Як перший грім, мов колесо веселе,
Прокотиться над лісом весняним
І залишить гроза блакитний дим,
А по долинах вогку млу простеле;

Як хмарки, мов Колумба каравели,
На обрії розтануть голубім,—
Зітхнуть поля всі подихом одним,
Гілля на липах оживе дебеле,

Легка бджола за взятком полетить,
Трава збагне, що треба зеленіть,
Бруньки липучі лопнуть на каштанах,

І ніж кривий в руці садівника
Заблисне враз, щоб яблунька хистка
Стрункіш росла по живоносних ранах.

18 квітня 1956 р., Варшава